

Явор Гърдев

ЗИМНА ПРИКАЗКА

Миналият век. Втората половина на осемдесетте. Задимен софийски квартал отвъд релсите. Ранно утро. Просветлява. Сняг до гуша. Ученик от осми “d” клас на Класическата гимназия си проправя път през преспите към спирка “Кубадин”. Сънливци чакат трамвай номер “15”.

Муцуната на жълтата мотриса се показва в гъстия смог. В кабината — сияещ ватман в безупречен син костюм. Дантелено мильо украсява предното стъкло. Ученикът се натъпква в трамвая и трета врата щраква, защипвайки ръкава му.

Спирка “Надежденски хали”. През втора врата се качва съученичка от осми “a” клас, а през първа — умислен учител по история на древността. Учителят е в трамвая само телом. Погледът му се рее през амбразурата на първа врата и не вижда нищо тукашно. Гледа в паралелен свят, възможен за обитаване. Съученичката е мълчалива и деликатна.

Централна гара. Ватманът прелюбезно пожелава на слизащите приятен ден. Вратите се отварят. Тълпата се изсипва като кървавица от черво. Дватама съучениците активно се разсейват, за да изглежда естествено, че уж не се забелязват. Учителят наистина не забелязва. Нищо и никого. Носи се през подлеза. Вгълбен.

Прекачване на рейс “213”. Ученикът, заинтригуван от учителя, го наблюдава с любопитство. Изучава го. Поет, мисли си.

Лъвов мост. Допълнителна порция пътници се натъпква в автобуса. Изтикан навътре, ученикът неволно попада в полезрението на учителя. Реещият се поглед на последния пробягва по ученика без да го различи и се насочва към светлината в прозореца. Там успокоено спира. Дзен. Учителят в себе си.

Класна стая. Първи час. Вятър свисти в улиците. Снежна покривка на двора. Учителят разказва за управлението на жената-фараон Хатшепсут от Осемнадесета династия. Гласът му е тих, но уверен. Докато говори, учителят става и се насочва към прозореца. Вглежда се в бялата пелена навън. Говорът му постепенно се забавя, а гласът му бавно затихва. Напълно замлъква по средата на изречение за възхода на Новото царство след Втория преходен период. Пауза. Тишина. Учениците стаяват дъх в очакване какво ще последва. Не помръдват. Наблюдават съзерцанието. Дълго.

От устата на учителя се отронва едва доловима въздишка, последвана от думите: “Колко е хубаво да си мечта... Цяла зима спиш ли — спиш.”